

La Jornada Sant Jordi defensa la fe adulta de qui accepta la fragilitat i es deixa tocar

Dg, 14/11/2021 per [Catalunya Religió](#)

(CR/Grup Sant Jordi) “Quina vida ens podem permetre perdre?” Aquesta és una de les preguntes que la teòloga protestant francesa **Marion Muller-Colard** ha formulat aquest dissabte en la XVI Jornada Sant Jordi a Barcelona. Ha assenyalat que l'Església ha de superar “la por a desaparèixer com a institució” per poder afrontar de forma decidida temes clau de la societat contemporània, com són la crisi socioambiental i la violència sexual. El mateix rector de la parròquia de Santa Anna de Barcelona, **Peio Sánchez**, ha defensat que “les dones d'Església estan cridades a acompanyar” aquesta realitat i ha centrat el discurs en la misericòrdia.

La teòloga francesa ha defensat que una “fe sòlida” ha d'assumir compromisos contra les forces destructores. En concret, amb el treball per evitar la catàstrofe ecològica i amb la lluita contra els abusos sexuals a les esglésies i a la societat en general. Muller ha format part de la comissió independent creada per la Conferència Episcopal Francesa, la CIASE, que ha fet públic un [informe sobre els abusos a França](#).

La teòloga ha criticat les respostes adreçades a les víctimes que són massa “institucionals”, en contraposició a l'experiència d'aquells que es deixen colpir i que volen “reconciliar-se amb la veritat”. Muller considera que cal “la valentia de la veritat” i que, mentre “no ens ho creiem”, no s'afrontaran aquests reptes amb fermesa i no serà possible cap reconciliació.

Com a promotor de l'[Hospital de Campanya](#), Sánchez ha denunciat al seu torn l'experiència de les dones sense llar, abusades per la situació de pobresa viscuda. Un context que mentre no canviï exposa a la marginalitat i a l'explotació sexual a aquestes persones. I ha denunciat tot un sistema que fa qüestionar als qui viuen al marge la seva humanitat.

“Amb qui seiem a taula?”

En la seva intervenció sobre la misericòrdia, Peio Sánchez ha suggerit l'exemple d'aquells que viuen al carrer i troben forces per alçar-se cada matí i tirar endavant. “Només si estem aixecats podem ser trobats”, ha dit. Peio ha reivindicat el coratge de deixar-se afectar pel patiment dels altres: “Els cristians som de la carn”. I ha defensat que tocar i deixar-se tocar corporalment permet adonar-se de la humanitat de l'altre.

En aquest sentit, ha preguntat “amb qui seiem a taula?” i ha demanat operar un canvi de perspectiva que considera “contracultural”. És a dir, practicar la misericòrdia com a amor extrem i asimètric. Això és un amor que, com el patern o matern, es dona abans de rebre res a canvi: “La misericòrdia significa invertir l'ordre natural”. I fer, com anunciava Jesús, que els últims siguin els primers.

En aquest punt ha recordat que “la misericòrdia és un exercici de construcció de la justícia”. I ha demanat reivindicar unes condicions polítiques que impedeixin que les persones siguin condemnades a la misèria. Com la llei d'estrangeria, que aboca tanta gent a viure al carrer sense feina.

Sánchez ha reivindicat que la conversió a la misericòrdia no sigui superficial, sinó estructural. En el cas de l'Hospital de Campanya, que acull i acompanya persones que viuen al carrer, considera que a part de donar aliments, cal compartir la taula, establir una relació personal i fraterna. Una feina que ha descrit la religiosa teresiana **M. Victòria Molins**, quan ha glossat la figura del rector.

Durant la ponència ha projectat la seqüència de dues pel·lícules -*Lazzaro felice* i *Il viaggio di cartone*- que representen la vocació d'una Església que ha de sortir a trobar-se amb els pobres. I que expressen el sentit de l'eucaristia, més enllà del santíssim.

En essència, fràgils i vulnerables

L'escriptora i teòloga protestant **Marion Muller-Colard** ha parlat sobre ‘L'experiència de l'amenaça’. L'ha presentada **Mar Galceran**, coordinadora tècnica del Lloc de la Dona, i la **Meritxell Joan** ha fet la traducció simultània del francès al català. Muller-Colard ha analitzat un dels aspectes que tracta al llibre *L'altre Déu. El plany, l'amenaça i la gràcia*, [guanyador del premi Abat Marcet](#) d'enguany: el de l'amenaça.

Totes les religions, ha exposat, han trobat la seva raó de ser en l'intent de domesticar l'amenaça, de promoure esquemes explicatius que ens donin seguretat protegint-nos del mal. Han bastit teològicament un sistema retributiu: aquells que fan el bé i pregunten són recompensats amb el bé, i els injustos són castigats amb el mal.

Però també hi ha textos bíblics que qüestionen aquest sistema retributiu. Com el llibre de Job. Una persona que, tot i ser justa, pateix Un relat que planteja el problema del sofriment gratuït, arbitrari i immerescut.

Aquí Muller proposa assumir una altra idea de Déu, que ja no és la figura omnipotent capaç de protegir les persones absolutament de la desgràcia. Job, en la seva desesperació, arriba a intuir la possibilitat d'aquest “altre Déu”, que implica també una nova concepció de la vida i de la creació: incorpora l'amenaça com a

quelcom constitutiu i irreductible de l'existència humana, essencialment fràgil i vulnerable.

Aquest altre Déu no garanteix una seguretat idíl·lica, sinó que anima a assumir coratjosament la responsabilitat de posar límits al caos i fer que aquest món continuï sent habitable. Muller s'ha referit al concepte "el coratge de ser", que fa servir **Paul Tillich**. El contingut essencial de la fe, resumeix Muller-Collard, és l'acceptació incondicional de la vida i de l'existència. El convenciment que, malgrat la desgràcia i el patiment, és bo que el món existeixi; que, malgrat tot, la creació és bona.

D'una religió infantil a una fe adulta

La setzena edició de la jornada s'ha celebrat a l'Hotel Alimara de Barcelona amb el títol '[El moviment de l'ànima: el prec i l'empara](#)'. El president del Grup Sant Jordi, **Pere Fàbregues**, ha demanat "passar d'una religió infantil a una fe adulta". I **Carles Armengol**, president de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, ha convidat a reflexionar sobre la ferida que ha causat la pandèmia.

Armengol ha alertat que "la fragmentació del món eclesial és una feblesa" i ha situat en el treball conjunt el sentit de la jornada, convocada per diverses entitats d'Església. Una idea que ha recollit també **Yvonne Griley**, directora d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya: "Des de les bases podem anar teixint aquest tel que uneix les persones i les voluntats". Griley ha indicat que la celebració de la Jornada mostra la unitat plural que exigeix el nostre temps.

També han intervingut en la jornada **Josep Parra**, que ha interpretat amb la guitarra un poema de **Pere Casaldàliga**, i **Anna González**, que ha llegit un fragment de l'evangeli que recorda que els misteris de Déu es revelen als senzills i no als savis i entesos. El pare franciscà **Josep Gendrau** ha fet un homenatge a **Josep Vaqué**, president del Grup Sant Jordi, i a **Mercè Guilemany**, que han [traspasat recentment](#). I n'ha destacat la seva intel·ligència, exigència i dedicació, però sobretot la seva fe incombustible que els va unir i va fer de la seva casa una casa d'acollida.

La XVI Jornada Sant Jordi ha estat organitzada pel [Grup Sant Jordi de Defensa i Promoció dels Drets Humans](#), els Equips de Pastoral de la Política i la Comunicació, la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, el Consell de Laics dels Caputxins de Catalunya i Justícia i Pau.

Les darreres edicions de la jornada han posat sobre la taula temes com l'[esperança i l'amor cristià](#) (2019), [l'esperança com a missatge polític](#) (2018) i la [necessitat de fer comunitat](#) (2017).